

N:o 94.

Af herr **D. G. Restadius**, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till ändring i 11 kap. 2 § jordabalken m. m.*

Uti en af mig till 1893 års Riksdag under n:o 35 aflåten motion, som hade till syftemål att i visst fall inskränka den tid, inom hvilken i de domsagor, der ting hölles enligt kongl. förordningen angående ändring i vissa fall af gällande bestämmelser om härads-ting den 17 maj 1872, säljare af en fastighet egde söka inteckning med förmånsrätt såsom för ogulden köpeskilling, föreslog jag på skäl, som uti motionen närmare angifvas, att Riksdagen för sin del ville besluta den ändring i sista punkten af 11 kap. 2 § jordabalken, att den erhöle följande lydelse: »Söker han ej inteckning för sin fordran i stad inom tre månader och å landet i domsaga, der ting hållas enligt kongl. förordningen den 17 maj 1872, sist vid det allmänna sammanträde och eljest sist vid det ting, som infaller näst efter sex månader sedan lagfart för köparen beviljades, ege derefter ej bättre rätt än de andre.»

Denna motion tillstyrktes af lagutskottet och antogs af Andra Kammaren utan föregående öfverläggning, men vid ärendets föredragning i Första Kammaren anmärktes af talare, som i öfrigt syntes erkänna, att det vore önskvärdt, att de af mig anmärkta praktiska olägenheterna blefve undanröjda, att grunden till den af mig framhållna oegentligheten vore att söka i den omständighet, att i sammanhang med antagande af 1872 års ofvan åberopade förordning någon skilnad i följd af praktiska svårigheter ej gjorts emellan ting efter deras ursprungliga betydelse och dem, som uppkommo i de domsagor, der nyssnämnda förordning skulle tillämpas. Då af sådan

anledning någon skilnad emellan ting efter den gamla och nya ordningen förekomme ej blott i den af mig uppgifna lagparagrafen, utan äfven på flera ställen uti in-tecknings- och lagfartslagarne, förmenades det ej gå an att vid flera analoga fall plocka ut ett af dem, men låta de andra qvarstå oförändrade, genom hvilket förfarings-sätt lagen skulle blifva ett principiöst kaos och svår-fattlig för dem, som studerade juridik, samt vilseledande för allmänheten.

Med mitt ofvanberörda förslag hade jag allenast till syftemål att söka undanrödja en olägenhet, som yppat sig i det praktiska lifvet; och då jag ej försport sådana härflyta af de anmärkta tidsbestämmelserna uti in-tecknings- och lagfartslagarne, saknade jag anledning att åt min motion gifva någon utsträckning utöfver det innehåll, den erhöll, särdeles som de betänkligheter, hvilka ur teoretisk synpunkt deremot kunde uppställas och sedermera också framhöllos, för mig icke syntes böra tillmätas någon afgörande betydelse. Att jag derutinnan misstagit mig, framgår af Första Kammarens åtgärd att afslå motionen, en åtgärd, som säkerligen föranledts af de anmärkningar i ofvanberörda syfte, som framställdes mot motionen. Då emellertid den af mig anmärkta olägenheten efter mitt omdöme synes vara af beskaffenhet att påkalla lagstiftarens mellankomst för vinnande af nödig rättelse, tvekar jag ej att för uppnående af ett sådant mål söka åt mitt förslag bereda den utsträckning, som inom Första Kammaren påyrkats.

Härigenom har likväl mitt förslag fått den omfattning, att jag ej vågar åt de lagförändringar, som böra ifrågakomma, gifva en bestämd formulering, och tillåter mig därför vördsamt hemställa,

det Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för en kommande Riksdag framlägga förslag till en sådan ändring i 11 kap. 2 § jordabalken samt uti gällande lagfarts- och in-teckningslagar, att i de domsagor, der allmänna sammanträden hållas, sådana sammanträden i fråga om tidsbestämmelser må hafva samma betydelse som ting i öfriga domsagor.

Stockholm den 27 januari 1894.

D. G. Restadius.